

 SAGA
EGMONT

TARU & TARMO
VÄYRYNEN

KUUMMAN TUULEN AIKA

VUORILEIJONAN VARJO 1

Taru Väyrynen

Tarmo Väyrynen

Kuumen tuulen aika

SAGA Egmont

Kuuman tuulen aika

Cover image: Shutterstock

Copyright © 1996, 2021 Taru Väyrynen, Tarmo Väyrynen and SAGA
Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788726950809

1st ebook edition

Format: EPUB 2.0

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga Egmont - a part of Egmont, www.egmont.com

Luku 1

Tessi oli ollut puoliuunessa jo hetken. Hän kuuli juoksevia askelia jostain kaukaa, ja astioiden kilahtelua pääkeittiöstä, vaikka se olikin etäällä hänen huoneestaan. Hän kääntyili vuoteellaan etsien vielä hyvää asentoa unen jatkamiseen. Hän oli alasti, sillä toinen kuivakuu oli loppuillaan, ja helle piinasi Sirpiä. Saaren yli keväisin puhaltavat kuumat etelätuulet olivat tänä vuonna jatkuneet epätavallisen pitkään. Sellaisen sanottiin enteilevän pahaa, ja ainakin se oli kiusallista.

Hän hapuili ylleen pellavaista ohutta kangasta, sillä Nane tulisi varmaan kohta herättämään hänet. Nane tosin oli hoitanut häntä vauvasta asti, joten hänen ei olisi tarvinnut häveliäästi suojella tytönvartaloaan Nanen katseelta. Nane oli itse asiassa edelleen hänen hoitajansa, ja kohteli häntä yhä kuin pienokaista, vaikka hän oli jo yksitoistavuotias.

Tessin äiti Tera oli Sirpin hallitsija. Työnsä takia hän ei ehtinyt olla kovin paljon lapsensa seurassa. Isälläkin oli hallitsijan puolisona paljon velvollisuuksia. Isä oli silti ollut Tessin lapsuuden tärkein ihminen, äiti ja Nane olivat olleet jaetulla kakkossijalla. Isä jaksoi leikkiä pikku tyttönsä kanssa ja kertoa hänelle loputtomia tarinoita. Eniten Tessiä olivat kiinnostaneet isän muistelut nuoruudestaan, jolloin hän oli vaellellut eteläisillä vuorilla ystävänsä Ramun kanssa. Niitä kuunnellessaan Tessi kuvitteli itsensä istumaan leirinuotiolle keskelle villiä luontoa.

Sirpin vuoret eivät tosin olleet niin villejä kuin Tessi olisi toivonut. Vaarana oli ainoastaan rotkoon putoaminen, käärmeen pisto tai yllättävä törmääminen vihaiseen villikarjuun. Tessi olisi mielellään kuvitellut nuotion valopiirin ulkopuolelle leijonia tai jotain muuta hurjaa, mutta isä vakuutti, ettei niitä ollut Sirpissä. Siitä oli sanontakin. Leijonan näkeminen Sirpin vuorilla tarkoitti samaa kuin kuvitella turhia.

Kerrottuaan tarinoitaan isä soitti huilua ja lauloi sitten. Samoihin säveliin oli monia eri sanoja, ja isä myös keksi niitä, joskus jopa laulaessaan. Isä sanoi, ettei hän aina tiennyt itsekään, mitä hän oli kuullut muilta ja mikä tuli muuten vain mieleen. Mutta eihän sillä ollut väliä, jos laulu oli hyvä, hän sanoi. Tessi oli samaa mieltä.

Tessi oli syvässä unessa, kun Nane tuli huoneeseen. Vanha nainen katsoi hymyillen hoikkaa ruskeaa vartaloa, jonka päältä pellavainen kangas taas oli vierähtänyt lattialle. Hän nosti peitteen varovasti Tessin ylle, istui vuoteen viereen ja silitti hellästi tytön mustia hiuksia.

Nane oli kotoisin Autiomaasta, eteläisen meren takaa. Hän oli tullut Sirpiin rakastuttuaan laivamieheen, joka oli täältä kotoisin. Mies oli kuollut pian, samoin heidän ainut lapsensa, ja Nane oli varattomana leskenä otettu Kooran linnaan Sirpin hallitsijan palvelukseen. Hän oli ollut tyytyväinen, saihan hän ruoan ja asunnon, mutta vasta hallitsijan tyttären hoitajana hän oli taas tuntenut itsensä onnelliseksi.

Tessi oli hänelle kaikki, Tessi häivytti jopa kaipuun kaukaiseen kotimaahan ja suvun luo. Nane sipaisi tytön poskea, ja näki silmäripsien värähtävän hiukan. Hän nousi. Kohta tyttö heräisi, eikä pitäisi siitä, jos huomaisi Nanen istuneen hyväilemässä häntä kuin pikkulasta. Nane tiesi itsekin, että hänen olisi jo pitänyt kohdella hoidokkiaan kunnioittavasti. Tessi oli tuleva hallitsija.

Hallitsijan asema ei Sirpissä periytynyt, mutta käytännössä suuri yleiskokous usein valitsi kuolleen tai vallasta luopuneen hallitsijan seuraajaksi hänen lapsensa. Niin oli Tessin äitikin aikoinaan valittu isänsä jälkeen. Jos hallitsijan lapsissa oli joku sopiva, olikin tietysti järkevää valita hänet, koska hän oli pienestä asti perehtynyt kaikkiin Kooran linnan toimintoihin. Tessi oli vanhempiansa ainoa lapsi, eikä Nanella ollut pienintäkään epäilystä siitä, etteikö hän sopisi kaikkein vaativimpiinkin tehtäviin.

Tessi avasi silmänsä. Niiden taatelintummaa loistoa himmensi vielä uninen sumu.

- Kulta, on jo kolmas hetki, Nane sanoi lempeästi.

Tessi vilkaisi huoneensa pientä ikkunaa, joka oli suoraan itään. Auringonvalo tuli matalalta ja vinosti, ja tähän aikaan vuodesta se merkitsi sitä, että kolmas hetki oli vasta alullaan. Nousevan päivän helteisyyden saattoi kuitenkin jo aistia, sillä yö oli tuonut vain vähän viileyttä.

Tessi ei kärsinyt kuivakuiden kuumuudesta niin paljon kuin useimmat sirpiläiset. Nane sanoi sen johtuvan siitä, että hänessä oli autiomaalaista verta. Sitä oli luultavasti lähes kaikissa sirpiläisissä, sillä saareen oli tullut asukkaita sekä eteläisen meren takaa Autiomaasta että pohjoisen meren takaa Vuorimaasta. Tessi oli kuitenkin sirpiläiseksi epätavallisen tumma.

Nane oli tuonut ruukullisen vettä ja kaatoi sitä pesuastiaan. Tessi huuhteli itseään ja näki syrjäsilmillä, miten vaikea vanhan naisen oli olla tulematta apuun. Hän hymyili Nanelle hellästi.

- En enää ole vauva, hän sanoi. - Ehkä jo viiden vuoden kuluttua saat pestä minun lastani.

- Tessi kulta, Nane sanoi liikuttuneella äänellä. - Antakoon Kooran sen tapahtua, kun olen kunnossa ja

jaksan tehdä työtä. Hoidan pienokaisen niin hyvin kuin suinkin pystyn, vielä huolellisemmin kuin sinut.

- Se ei ole mahdollista, Tessi sanoi. - Kenestäkään ei voi huolehtia enemmän kuin minusta on huolehdittu, ja huolehditaan vieläkin.

Hän yritti katsoa Nanea synkästi ja syyttävästi, mutta sitten häntä alkoi naurattaa, ja vanha nainen nauroi mukana.

Tessi pukeutui arkiasuunsa, johon kuului yksinkertainen hihatton paita ja väljät housut. Sellaista käyttivät Sirpissä sekä miehet että naiset. Kesäisin vaatteet olivat pellavaa, talvikylmillä villaa, mutta malli oli aina sama ja kangas yleensä luonnonväristä.

- Ota sandaalit myös, jos menet tapasi mukaan rannalle, Nane sanoi. - Tiellä on teräviä kiviä.

- En minä niitä tarvitse, Tessi väitti.

Hän oli kevyt, ja hänen jalkapohjansa olivat paksut ja tottuneet avojaloin liikkumiseen. Hän tarvitsi sandaaleja vain kun maa oli talvikylmä, tai jos piti lähteä vuoriston vaikeakulkuisille teille.

- Haenko sinulle keittiöstä ruokaa? Nane kysyi.

- Otan itse jotain ohi mennessäni, Tessi sanoi.

Hetken mielohteesta hän kääntyi, halasi vanhaa naista, ja juoksi sitten käytävälle. Hänen mieltään lämmitti ilo, joka oli syttynyt Nanen silmiin. Oli ihanaa olla rakastettu, vaikka hoitajan rakkaus olikin tunkeilevaa ja ylihuolehtivaa.

Lattioiden kivi oli viileää. Pahimmallakin helteellä Kooran linnan valtavat rakenteet säilyttivät hiukan raikkautta, ja ne tuntuivat siirtävän itseensä myös ohi virtaavan Koorajoen kylmyyttä. Talvisin linnassa paleli sellaisissa huoneissa, joissa ei ollut hiilillä täytettyjä lämmitysastioita.

Tessi meni yhteen eteläseinän käymälöistä. Hänen isänsä oli sanonut linnaan muutettuaan, että tämä oli Sirpin suurin ylellisyys. Siellä istuttiin pitkälle kivipenkille, jonka alla Koorajoesta johdettu vesivirta huuhtoi jätökset pois, ja toinen jatkuva vesivirta tuli seinän altaaseen käsienpesua varten. Tessi ymmärsi isän mielipiteen nähtyään kylässä ystäviensä kodeissa vieraillessaan, että käymälät olivat yleensä pieniä koppeja pihan perällä, haisevine alustoineen.

Kooran linnan suurimmasta ylellisyydestä Tessi oli kuitenkin toista mieltä, hänen mielestään se oli kylpyhuone. Sinnekin tuli joesta johdettu vesi, joka lämmitettiin hiilipannulla. Pikkutyttonä hänen suurimpia nautintojaan oli ollut pulikointi ammeessa, Nanen huolellisesti valvoessa.

Tessi seisoj keittiön ovella hetken, ennen kuin kukaan ehti huomata hänet. Työtään tekevää palvelijaa ei saanut tarpeettomasti häiritä, vaan oli odotettava, että hänelle sopi keskeyttää senhetkinen puuhansa. Kaikilla näytti olevan kiire, sillä linnassa valmistauduttiin kestitsemään Vuorimaan kuningasta ja hänen mukanaan tulevaa suurta sotilasjoukkoa.

Vuorimaata hallitsi valloittajakansa, joka oli alistanut sinne aikaisemmin asettuneet heimot. Se oli tapahtunut jo ennen kuin Tessin äidin isästä oli tullut Sirpin hallitsija. Valloittajat nimittivät maan muita asukkaita alemmiksi ja itseään ylemmiksi. Heidän kuninkaansa ei tullut Sirpiin kutsuttuna vieraana, vaan hän oli vaatinut, että hänet ja hänen seurueensa otettaisiin vastaan. Hän halusi neuvotella maksusta, jota Sirpin pitäisi suorittaa, että sen kauppalaivat saisivat liikkua häiritsemättä. Tessin mielestä se vaikutti kiristykseltä, mutta äiti oli sanonut, että siihen olisi luultavasti pakko suostua. Merikauppa oli Sirpin tärkeimpiä elinkeinoja, ja vuorimaalaisten

päällikköjen harjoittama merirosvous oli laajamittaista. Sirpiläiset eivät perinteisesti puolustautuneet asein, sillä Kooran laki kielsi ihmisen tappamisen. Tosin oli yleisesti tiedossa, että jotkut Sirpin kauppalaivojen miehistöt käytännössä rikkoivat ylevää periaatetta, olivat aseistettuja ja taistelivat tarvittaessa.

Yksi keittiön työntekijöistä, Lee-niminen nainen, huomasi Tessin ja tuli kysymään, mitä hän tarvitsi.

- Toisitko leipää, juustoa ja vettä, Tessi pyysi. - Vettä ottaisin mukaankin johonkin astiaan.

- Menetkö taas rannalle? Lee kysyi.

- Ehdin hyvin käydä siellä, Tessi sanoi. - Vieraathan tulevat vasta keskipäivällä.

Vuorimaan kuningas oli valinnut juuri tuon ajan. Oli kummallista, että hän halusi marssittaa sotilaansa linnaan ja seisottaa heitä pihalla vastaanottojuhllisuuksissa pahimmassa paahteessa.

Tessi istuutui seinustalla olevalle penkille. Lee toi hänen eteensä pienen pöydän, asetteli sille aamupalatarvikkeet, ja ojensi Tessille nahkaisen vesileilin. Leilissä oli hihna, ja Tessi kiinnitti sen vyöhönsä. Sitten hän alkoi levittää juustoa leivälle. Juusto oli tiivistä ja tuoretta, ja tuoksui niin hyvältä, että olisi tehnyt mieli haukata sitä ilman leipää, mutta se olisi ollut huonotapaista. Nane oli kasvattanut Tessin niin huolellisesti, että hyvät tavat olivat tulleet pakonomaisiksi. Niistä ei voinut poiketa nytkään, kun kukaan ei enää varsinaisesti valvonut niiden noudattamista.

Vuorimaalaisten vierailun valmistelujen takia keittiössä oli paljon ylimääräistä väkeä. Osa oli vapaaehtoisia, jotka olivat tulleet auttamaan palkottomasti. Tessin lähellä oli poika, joka jauhoi vehnää. Hän vilkaisi Tessiä kuin

mieltien olisiko aiheellista tervehtiä. Tessi totesi tuntevansa hänet ja sanoi: - Hei, Ake.

- Hei, Tessi, poika sanoi.

Ake oli Tessiä muutaman vuoden vanhempi. Hän oli hentorakenteinen, hänellä oli hiirenväriset hiukset, ja hänen harmaat silmänsä olivat valppaat ja uteliaat. Hänen isänsä oli merikauppias Meeta, joka saattoi olla Sirpin rikkain mies, vaikka kukaan ei ollutkaan selvillä siitä, millainen Meetan varallisuus tarkkaan ottaen oli. Ake oli Meetan ainoa lapsi, sillä hänen äitinsä oli kuollut pian esikoisensa syntymän jälkeen, eikä Meeta ollut mennyt uudelleen naimisiin. Kun puhuttiin Meetan vanhemmasta pojasta ja Aken veljestä, tarkoitettiin Karea, orpopoikaa, jonka Meeta oli tuonut vuorimaalaisesta satamasta ja kasvattanut kuin oman lapsensa. Karea ei näkynyt keittiössä, eikä Tessi ihmetellyt sitä. Kare ei varmaan viihtynyt sellaisissa puuhissa. Tessillä ei tosin ollut oikeutta moittia siitä Karea edes ajatuksissaan, sillä hän ei ollut itsekään tarjoutunut avuksi vierailun valmisteluihin. Hänellä oli ollut niin paljon muuta opeteltavaa, että hän ei ollut perehtynyt keittiötöissä ja muissa palvelutehtävissä tarvittaviin taitoihin.

Meeta ja hänen poikansa pukeutuivat yhtä vaatimattomasti kuin muutkin sirpiläiset. Meetan varakkuudesta kertoi kuitenkin huivi, joka Akella oli olkapäällään. Se oli värjätty kalliilla sinivärillä. Tessillä oli sellainen edustusasuissa, ja hän olisi halunnut samanlaisen omaan omistukseensa. Äiti oli sanonut, että se olisi ollut mahtailevaa, eikä heillä oikeastaan ollut siihen varaakaan. Heidän yksityisomaisuutensa oli vähäinen, ja he hankkivat muut kuin työtehtävissä käytettävät vaatteensa omalla kustannuksellaan.

Tessi jätti keittiön hälisevän hyörinän ja kävi kurkistamassa valtaistuinsaliin. Siellä järjesteltiin tuoleja ja penkkirivistöjä. Valtaistuinsali oli kahden kerroksen korkuinen, ja sen kattoa kannatti kahdeksantoista marmoripylvästä. Seinät oli tehty kalkkikivilohkareista, niin kuin enin osa muutakin linnaa. Suuri kivinen sali kaiutti ääniä, ja sen tunnelma oli vastustamattoman juhlallinen.

Salin takana oli äidin työhuone. Ovi oli auki, ja Tessi näki äidin istuvan pöydän luona lukemassa. Se oli harvinainen taito, sillä kaikkien tavumerkkien tunnistaminen vaati pitkän opiskelun. Tessi osasi lukea ja myös kirjoittaa, ja oli ylpeä siitä. Hän meni äitinsä viereen ja katsoi kirjekääröä, joka oli äidin edessä. Se oli äidin omaa käsialaa. Tessi ehti nähdä, että se oli osoitettu Sirpin kansalle tiedoksi, ja hän luki hiukan alkua: "Jos joudumme poikkeuksellisiin oloihin, ja minun väitetään luopuneen vallasta, en ole tehnyt päätöstä vapaaehtoisesti. Niin kauan kuin olosuhteet ovat epätavanomaiset, ei mitään minun nimissäni annettuja käskyjä tule noudattaa, vaan ..."

Äiti huomasi Tessin ja sulki käärön.

- Mitä voisi tapahtua? Tessi kysyi säikähtäneenä. -
Mitä sinä pelkää?

Äiti yritti hymyillä.

- Taidan kuvitella turhia, hän sanoi. - Näen leijonia Sirpin vuorilla.

Äiti ei ollut niitä ihmisiä, joilla oli taipumus sellaiseen. Hänet oli valittu Sirpin hallitsijaksi juuri siksi, että häntä pidettiin hyvin selväjärkisenä. Tessi laski kätensä äitinsä kädelle.

- Saisinko olla mukana neuvotteluissa? hän kysyi.

Hän ei yleensä halunnut osallistua virallisiin tilaisuuksiin, ne pitkästyttivät häntä. Äiti taas yritti

houkutella häntä niihin, että hän oppisi tietämään ja ymmärtämään hallitsijan velvollisuudet. Nyt äiti kuitenkin yllättäen sanoi: - Ei, Tessi, en halua, että tulet.

Hän vaikutti levottomalta ja pyyhkäisi kädellä kasvojaan kuin karkottaakseen jonkin varjon.

- Kun tilaisuus alkaa, pysy kaukana minusta ja myös isästä, hän sanoi. - Pysy syrjässä, äläkä pukeudu juhla-asuusi, vaan tavallisiin vaatteisiin.

Nyt oli jotain viialla. Tällaisia ohjeita äiti ei ollut koskaan antanut tärkeitä vierailuja varten.

- Mutta eikö isä ole sinun vierelläsi koko ajan? Tessi ihmetteli.

- Olen käskenyt isäsi pysyä portin luona, äiti sanoi. - Ole sinä jossain lähellä linnan yksityispuolta. Muistathan salatien huoneestasi itäisen muurin taakse?

Tessi yritti nähdä äitinsä katseessa hymyn, joka olisi paljastanut, että hän vain leikillään kertasi ohjeita siitä, miten kuvitellussa hätätilanteessa olisi toimittava. Hymystä ei näkynyt häivähdystäkään, vain raskas huoli kuului tummista silmistä.

- Mitä sinä pelkää? Tessi tiukkasi.

Äiti katsoi tyttöä hellästi ja veti sitten hänet syliinsä.

- Olisitpa vanhempi, lapseni, jakaisin huoleni kanssasi, hän sanoi.

Äiti ei yleensä osoittanut tunteitaan, hän oli hillitty ja etäinen. Isä oli selittänyt pikkutytölle, että se johtui hallitushuolista. Nane selitti yksinkertaisemmin, hänen mielestään Sirpin hallitsija Tera oli luonteeltaan viileä. Viileä ihminen ei kokenut kovin voimakkaita tunteita, ja pystyi siksi toimimaan järkiperaisesti.

Nytkin järki voitti tunteen.

- Olet varmaan menossa rannalle, äiti sanoi. - Minulla on paljon työtä, lähdehän nyt.

Pihalla oli vielä korkeiden muurien luoma varjo. Tessi ihmetteli taas kerran, miksi nuo muurit oli aikoinaan rakennettu linnan ympärille. Kenenkään ei tiedetty koskaan hyökänneen Sirpiin. Ehkä linnan rakennuttaja oli vain noudattanut muualla näkemäänsä tapaa. Kerrottiin, että hän oli ollut Sirpin ensimmäinen merkittävä merikauppias.

Pihalla levitettiin pöytiä, joille koottaisiin tarjottavaa neuvottelijoiden mukana saapuvalle sotilasjoukolle. Isä oli komentamassa miehiä, jotka avasivat keskiporttia. Se kääntyi kankeasti, koska sitä käytettiin harvoin. Yleensä pidettiin auki vain pienemmät sivuportit, sillä niistäkin mahtui kulkemaan vaikka miten leveillä rattaila.

Tessi juoksi isänsä luo, ja isä koppasi hänet syliinsä, mutta vaikutti levottomalta ja poissaolevalta. Heitä lähestyi mies, joka kysyi isältä: - Reka, minne järjestetään turvajoukot?

Isä laski Tessin maahan ja sanoi: - Tulen kohta antamaan ohjeet.

Mies lähti kohti keskipihaa. Isä tuntui unohtaneen Tessin ja sanoi puoliääneen: - Sirpin aseettomat turvajoukkoparat.

Se kuulosti lähes jumalanpilkalta. Kooran lakihan kielsi ehdottomasti aseet, jotka oli tarkoitettu toista ihmistä vastaan. Isän täytyi olla huolissaan jostain, ei hän muuten olisi sanonut noin. Äitikin oli huolissaan. Tessi ei kuitenkaan tiennyt, miten voisi auttaa heitä. Piti varmaan vain pysyä poissa tieltä ja antaa heidän toimia rauhassa. Hän lähti puolijuoksua kohti Matalan kylää.

Tie kulki ensin Koorajoen vartta, ja sen toisella puolella vuorottelivat oliivipuuistutukset ja kyläläisten pelot. Sitten alkoi tien vierellä olla vaaleita taloja, joiden pihoilla vuohet määkivät. Vasta torin lähetyvillä asutus

muuttui tiheäksi, ja rakennusten välissä kiemurtelivat kapeat, kivetyt kadut.

Matala oli Sirpin suurin kylä, asukkaita oli viitisentoistatuhatta. Satamassa ja keskustassa oli tavallisissakin oloissa vilkasta, mutta nyt siellä vallitsi kaaos. Sotilaita kuljeskeli mahtailevan näköisinä ympäriinsä yllään punaiset, lyhyet mekkonsa, jotka jättivät reidet paljaiksi. Kaikilla oli asevyö, ja useimmilla myös pronssinen rintapanssari. Varustukseen kuuluivat lisäksi säärisuojukset ja kypärä, joka varmaan oli helteellä hiostava, mutta tekihän se töyhtöineen tietenkin miehen uljaan näköiseksi.

Kyläläiset olivat aloittaneet tavanomaiset aamutoimensa. Kauppojen ovia avattiin, leipuriliikkeistä levisi vastapaistetun leivän tuoksu, ja torille kuljetettiin myytävää. Kapeilla kaduilla liikkuvat aasit eivät kunnioittaneet sotilaita, jotka tukkivat niiden tutun kulkureitin. Niiden ohjaajat yrittivät saada ne väistelemään, mutta ne tunkivat kylmän rauhallisesti kiroilevien vuorimaalaisjoukkojen läpi.

Kaikkialla näkyi jo seppeleitä, joita oli hyvissä ajoin tehty Elämän uudistumisen juhlaa varten. Se oli suurin Kooran kunniaksi vietetyistä vuosittaisista juhlista. Aurinko oli nyt voimansa tunnossa, uhkasi polttaa ja kuivattaa kaiken, mutta kohta Koora pysäyttäisi sen voittokulun, ja päivät alkaisivat lyhentyä. Kaikki iloitsisivat siitä, vaikka helle jatkuisikin vielä pitkään. Syksyn sateiden tulosta olisi taas saatu lupaus.

Muutama sotilas oli paikallisen viinikauppiaan oven edessä vaatimassa ulos istuimia, pöytiä ja juomia. Kauppias selitti, että hän ei pitänyt kapakkaa, vaan sellainen olisi vähän kauempana. Sotilaat kävivät uhkaileviksi. Joku kyläläisistä sanoi, että he olivat jo vaatineet ja saaneet viiniä toiselta kauppiaalta, eivätkä

olleet maksaneet. Paikalle tuli sotilaiden esimies, mutta hän ei moittinut alaisiaan muusta kuin siitä, että he olivat ryhtyneet juopottelemaan liian aikaisin.

Tessi kääntyi katsomaan linnaa. Se oli niin paljon kylän yläpuolella, että sen vaaleakiviset muurit ja korkeimpien rakennusten katot näkyivät sinne hyvin. Linnan takana kohosi jyrkkä Maaravuori kohti eteläistä taivasta. Juuri Maara teki tästä tasangosta asuttavan ja viljavan. Maara suojeli kuivakuiden polttavalta etelätuulelta, joka joskus kantoi Sirpiin asti Autiomaan hiekkaa. Idempänä näkyi himmeämmin kaukainen Kooravuori. Sen näkeminen lohdutti. Se oli tietysti vain vuori, mutta lapsille kerrottiin, että Koorajumala katseli sieltä maailmaa ja huolehti siitä, että oikeus aina lopulta voitti vääryyden. Toivottavasti Koorajumala nyt näki Vuorimaan sotilaat, ja järjestäisi heille nopean lähdön Sirpistä.

Tessi jatkoi matkaansa meren rantaan, ja sinne päästyään hän unohti huolensa. Meri huokui viileyttä ja kauneutta. Se oli ikuinen, voittamaton ja uljas.

Meri oli nimensä mukaisesti Loputon meri. Kukaan ei ollut selvittänyt, minne se päättyi. Merikauppiaat tiesivät sen kapenevan lännessä, mutta jatkuvan salmen jälkeen. Idässä oli pohjoisen ja eteläisen rannan välillä maayhteys, mutta sen takaa löytyi taas meri. Pohjoisessa oli Vuorimaan ranta, etelässä Autiomaan, mutta idässä ja lännessä, auringon reitillä, ei tunnettu lopullista rantaa. Tessi oli varma, ettei sitä ollutkaan.

Aurinko kuitenkin palasi aina idästä, kadottuaan illalla länteen. Se oli kiehtova ja kaunis salaisuus. Se muistutti toista suurta ihmettä, syntymää ja kuolemaa. Siinäkin kadottiin jonnekin ja palattiin taas - ehkä ei samana, mutta elämä uudistui.

Pitkin rantahietikkaa ja sen takaisia kallioita kasvoi sinikukkaa, josta Elämän uudistumisen juhlan seppeleet

yleensä tehtiin. Se oli kestävä kukka, joka viihtyi karussa ja kuivassa paikassa. Se ei kärsinyt edes suolaisista pärskeistä, joita meri aika ajoin vyörytti kasvustoihin asti. Vanha sirpiläinen tarina kertoi, että kauan sitten olivat jättiläismäiset ihmiset, nykyihmisten esi-isät, sotineet ankarasti. Heidän valtavat keihäänsä olivat puhkoneet taivaankantta. Niistä kohdista näkyi nyt öisin Kooran valoa. Maahan pudonneet sirpaleet olivat sinikukkia. Siksi ne eivät kuivuessaankaan kuihtuneet, ne säilyttivät taivaankannen värin.

Koirat olivat rannalla, niin kuin tavallisesti. Sirpissä ei ollut petoeläimiä, vain villikarju saattoi olla vaarallinen ihmiselle. Sen tapasi kuitenkin harvoin, joten lapsia varoiteltiin yleensä ainoastaan koirista. Ne eivät olleet varsinaisesti villedjä, mutta eivät kesyjäkään, ja ne saattoivat olla arvaamattomia. Niitä päätyi Sirpiin merimiesten mukana. Koira otettiin laivaan hetken mielijohteesta, ja hylättiin sitten jossain satamassa. Sirpissä niille ei ollut käyttöä. Paimenet ja metsästäjätkin pitivät koiran kouluttamista apulaisekseen turhana vaivannäköinä, vaikka tiedettiin, että niitä käytettiin sellaisiin tehtäviin muualla.

Tessi ei ollut koskaan pelännyt koiria. Jo aivan pienenä hän oli Nanen kauhuksi ehtinyt halaamaan ja taputtamaan isoa, paksuturkkista otusta, joka oli tullut linnan lähettyville kärkkymään ruokaa. Nanen mielestä Tessi oli pelastunut raatelulta vain siksi, että koira oli sattunut olemaan imettävä narttu, ja oli äidinvaistollaan tunnistanut Tessin pennuksi.

Isän mielestä koirat eivät olleet vaarallisia, niiden käytös piti vain ymmärtää ja siihen piti osata vastata oikein. Oli ihmisiä, jotka pystyivät siihen vaistomaisesti, ja Tessi kuului heihin.

Tessi oli kiintynyt erityisesti yhteen koiraan, joka vastasi hänen tunteisiinsa. Koira oli kookas, ja sillä oli paksu, pehmeä musta turkki. Tessi oli antanut sille nimen Sumi. Nähtyään Tessin ja Sumin leikkivän yhdessä isä oli sanonut, että Sumi oli varmaan sellaisesta maasta, jossa ihmiset pitivät koiria kodeissaan. Se oli luultavasti elänyt pentuna ihmisten hoidossa, ja pyrki siksi edelleen ihmisten seuraan. Sen kuultuaan Tessi oli vaatinut, että hän saisi tuoda Sumin Kooran linnaan ja pitää sen luonaan. Isä olisi ehkä suostunut, mutta äiti ja Nane vastustivat jyrkästi. Koira oli heidän mielestään vaarallisuutensa lisäksi myös likainen.

Tessi käveli hitaasti kohti koiralaumaa. Hänen paljaat jalkansa jättivät jälkiä siihen kohtaan vesirajassa, jossa hiekka oli aaltojen silottamaa ja märkää. Siinä oli ihana kävellä. Meren voima ja rauha tuntui siirtyvän jalkojen kautta kaikkialle, täyttävän hänet.

Sumi syöksyi Tessiä kohti ja kaatoi innoissaan hänet. Tyttö nauroi ja kiersi kätensä koiran ympärille, ja se nuoli hänen kasvojaan.

- Et saa kaataa minua, Tessi torui. - Päästä minut heti ylös.

Koira vain riehaantui lisää tytön puheesta, jonka sävystä kuuli, ettei sitä ollut tarkoitettukaan vakavasti otettavaksi. Lopulta se kuitenkin väsyi ja asettui makaamaan. Tessi istui sen viereen ja toisteli hiljaa nimeä, jonka hän oli sille antanut. Se tuntui nauttivan sen kuulemisesta. Ehkä koirasta oli hienoa saada nimi, ja olla sillä lailla yksilö ihmisten tapaan.

Vähän ajan kuluttua Tessi nousi ja lähti kohti vesirajaa. Koira nousi myös, ja ehti ennen Tessiä aallokkoon. Tyttö seurasi perässä täysissä vaatteissa. Se oli paras tapa huuhtoa ne hiekasta, ja nopeasti ylenevä aurinko kuivaisi ohuen kankaan hetkessä. Vaatteisiin jäisi merisuolan

miellyttävä tuoksu ja hienoinen jäykkyys, jonka Nane heti huomaisi ja tulisi tarjoamaan vaihtovaatteita, katseessaan hymyilevä moite.

Koiralauma siirtyi rannalla eteenpäin, ja Sumi vilkaisi Tessiä kysyvästi.

- Mene vain, tyttö sanoi. - Tulen taas huomenna.

Koira heilautti häntäänsä ja juoksi pois. Tessistä tuntui, että se olisi oikeastaan halunnut olla hänen kanssaan. Se oli joskus seurannut häntä Kooran linnaan asti, mutta sieltä se oli joutunut palaamaan yksin takaisin. Nyt se jo tiesi, että niin kävisi. Kun Tessi lähetti sen luotaan, se ymmärsi yhteisen hetken päättyneen.

Tessi käveli satamaa kohti hidastellen sen verran, että vaatteet ehtisivät hiukan kuivua ennen kuin hän tulisi ihmisten pariin. Satamassa tungeksi Vuorimaan sotilaita. Tessi pujotteli miesjoukkojen läpi päästäkseen Kooran linnaa kohti johtavalle tielle. Yksi sotilaista tarttui hänen käsivarteensa. Hengityksestä huomasi, että mies oli juonut melkoisesti viiniä, vaikka oli näin varhaista. Hänen kypäränsä roikkui vinossa, ja hänen silmissään oli humalaisen hölmö, omahyväinen ilme.

- Tulehan tyttö vähän viihdyttämään, hän sanoi. - Pitkästyttää tällainen satama. Missä kaikki huvipaikat ovat?

Mies puhui Vuorimaan kieltä, mutta Tessi osasi sitä kuten Autiomaan kieltäkin. Hänen kasvatukseensa ne olivat kuuluneet itsestään selvinä.

- On kylässä kapakka, hän sanoi äkäisesti ja yritti irrottautua.

- Onhan sekin huvia, mutta entäs sitä toisenlaista, mies naureskeli, ja yritti kouraista Tessiä rintojen kohdalta. Tessillä oli vielä lapsen vartalo, ja sen huomattessaan mies häkeltyi vähän.

- Taidatkin olla nuorempi kuin luulin, hän sammalsi. -
Hae tänne isosiskosi tai äitisi.

- Kuinka kehtaat! Tessi huusi. - Olet vierailulla
ystävällisessä maassa. Edustat täällä omaa kansaasi.
Saisit hävetä!

- Kautta Sodanjumalan, tytölläpä on sisua, mies
ihasteli. - Tulkaa katsomaan tätä lasta.

Pari sotilasta lähestyi, ja heidän seurassaan oli Meetan
kasvattipoika Kare.

- Pitääkö sinua opettaa käyttäytymään kohteliaasti
neuvottelijoita kohtaan? toinen sotilaista kysyi Tessiltä. -
Viehän meidät kotiisi ja käske äitisi kantaa tarjottavaa
pöytään.

Sotilas haisi pahalta, tuli liian lähelle ja käyttäytyi
uhkaavasti. Tessi tajusi pelkäävänsä miestä, ja pelko sai
hänet suuttumaan itselleen ja raivostumaan sen
aiheuttajalle.

- Te olette tulossa minun kotiini, hän huusi. - Siellä on
tarjottavaa enemmän kuin mokomille otuksille ikinä
kuuluisi. Minun äitini on Tera, tämän maan hallitsija.

Sotilaat katsoivat kummastuneina edessään seisovaa
tyttöä, hänen paljaita jalkojaan, vielä vähän märkiä
yksinkertaisia vaatteitaan ja kiukusta loistavia silmiään.

- Hän on hallitsijamme Teran tytär, Kare sanoi.

Hän tuli Tessin viereen kuin suojellakseen, mutta Tessi
ei tuntenut kiitollisuutta. Kare puhui sujuvasti noiden
vihattavien ihmisten vihattavaa kieltä. Hänen hiuksensa
olivat yhtä vaaleat kuin heidän, hänen teräväpiirteiset
kasvonsa olivat samanlaiset kuin Vuorimaan sotilaiden.
Hän oli yksi heistä.

Luku 2

Kare näki Tessin kiirehtivän puolijuoksua tungoksen läpi Kooran linnaa kohti. Hän tiesi, että Tessi suhtautui häneen torjuvasti. Niin tekivät monet muutkin sirpiläiset. Hänelle ei oltu varsinaisesti epäystävällisiä, mutta häneen pidettiin etäisyyttä. Sirpiläiset eivät yleensä olleet ennakkoluuloisia, ja suhtautuivat ystävällisesti muukalaisiin. He olivat merenkulkijakansaa, moni oli tuonut matkoiltaan vaimon, ja muiden maiden merimiehiä oli silloin tällöin asettunut pysyvästi asumaan Sirpiin. Kare ei ollut täällä ainoa, jolla oli vuorimaalaiset sukujuuret. Useimmat tuntuivat kuitenkin sopeutuneen sirpiläiseen elämänmenoon, ja he olivat ainakin omaksuvinaan sirpiläiset ihanteet. Karella oli kiivas ja ylpeä luonne, jota hän ei edes yrittänyt kätkeä. Sellaisesta ei täällä pidetty.

Kare oli pikkupoikana elänyt Memnossa, Vuorimaan suurimmassa satamassa. Hänestä oli huolehtinut vanha kerjäläisnainen, joka oli löytänyt hänet, kun hän käveli kadulla ja itki. Hän oli sanonut nimekseen Kare ja iäkseen kaksi vuotta, ja hän oli kertonut etsivänsä äitiään. Hänellä oli ollut kädessään pieni, puusta veistetty hevonen. Hän oli säilyttänyt sitä läpi koko lapsuutensa kuin aarretta, ja se oli yhä hänellä. Hän piti sitä vyötaskunsa pohjalla.

Kerjäläisnainen oli jonkin verran kysellyt, mutta ei ollut saanut selville ketään, jolta olisi kadonnut kaksivuotias poika. Se ei ollut hämmästyttävää, sillä satamassa oli monia lapsia, jotka oli syystä tai toisesta hylätty. Karen